

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w oparciu o orzeczenie Lekarza Orzecznika i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, nie stwierdzające u wnioskodawczynie niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji M. J. odwołała się w dniu 27 listopada 2017 roku podnosząc, iż jest ona nieadekwatna do faktycznego stanu jej zdrowia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

ustalił, co następuje:

M. J. urodziła się w dniu (...), z zawodu jest krawcową (okoliczności bezsporne).

W okresie od 1 marca 2010r. wnioskodawczynie miała przyznaną i pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (decyzja k.93 akt ZUS).

Od dnia 1 maja 2012r. wnioskodawczynie miała przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, które to świadczenie pobierała do 31 października 2017 r.(decyzje k.113 i 148 akt ZUS).

W dniu 4 października 2017r.wnioskodawczynie złożyła ponowny wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.60-63 akt ZUS aktualnej części).

W dniu 26 października 2017 roku wnioskodawczynie została zbadana przez Lekarza Orzecznika ZUS, który uznał ubezpieczoną za osobę zdolną do pracy (orzeczenie LO ZUS – k. 70 akt ZUS).

Od powyższego orzeczenia wnioskodawczynie złożyła sprzeciw i sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS.

W wyniku powyższego w dniu 13 listopada 2017 roku M. J. została zbadany przez Komisję Lekarską ZUS, która orzekła, iż ubezpieczona jest zdolna do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k. 76 akt ZUS).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy w dniu 22 listopada 2017 roku odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja - k. 153 akt ZUS).

W toku postępowania sądowego Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy, że u M. J. wygojone złamanie końca barkowego obojczyka lewego, bez istotnego upośledzenia funkcji barku, niestabilność boczną kolana prawego, po oderwaniu fragmentu kłykcia bocznego kości piszczelowej, dyskopatyczne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, otyłość i zespół przeciążeniowy. Schorzenia powyższe nie upośledzają funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawczynie za osobę częściowo czy całkowicie niezdolną do pracy. Również niestabilność boczna stawu kolanowego prawego mimo, że powoduje niepełnosprawność wnioskodawczynie nie stanowi przeciwwskazań do pracy poza praca na wysokości wobec zaadaptowania się do tej niepełnosprawności (opinia biegłego ortopedy k.27-30).

Wobec wniosku biegłego ortopedy Sad ustalił ponadto w oparciu o dowód z opinii biegłego neurologa, że u M. J. stwierdza się zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego bez istotnych deficytów neurologicznych oraz przeżyty uraz wielomiejscowy układu ruchu. Aktualnie stwierdzone naruszenie

sprawności organizmu z przyczyn neurologicznych nie powoduje niezdolności do pracy zarobkowej i w obecnym stopniu zaawansowania nie narusza sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (opinia biegłego neurologa k.60-63).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie w szczególności załączone do akt sprawy akta rentowe ubezpieczonej oraz wydane w sprawie opinie biegłych sądowych ortopedy i neurologa, a zatem biegłych, których specjalizacje odpowiadają wszelkim schorzeniom występującym u wnioskodawczynie.

Rzeczona opinie są jasne, spójne, logicznie i rzetelnie uzasadniają stan zdrowia wnioskodawczynie, stanowiącym samym wiarygodne źródło dowodowe. Opinie te zostały wydane po zapoznaniu się przez biegłych z pełną dokumentacją z przebiegu choroby i leczenia, oraz po uprzednim zbadaniu wnioskodawczynie, a zatem brak jest podstaw do zasadnego ich kwestionowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie znalazł podstaw do powoływania innych jeszcze biegłych lekarzy sądowych do czasu aż wnioskodawczynie uzyska opinię korzystną dla siebie, czy też uzupełnienie opinii przez dotychczas wydających opinie w sprawie biegłych uznając, iż zbędnie przedłużałoby to postępowanie w tej sprawie i generowałoby niepotrzebne koszty, natomiast samo przekonanie wnioskodawczynie o własnej niezdolności do pracy nie wystarcza do podważenia opinii biegłych.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie M. J. jest nie zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Stosownie do art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 wraz z późniejszymi zmianami), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- jest niezdolny do pracy całkowicie lub częściowo,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- oraz niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w pkt 3 art. 57 w/w ustawy, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, iż poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem przy ocenie częściowej niezdolności do pracy odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia

ubezpiezonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpiezonego.

Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

Ustalenia dokonane w toku postępowania uzasadniają oddalenie odwołania M. J.. Zgodnie z treścią opinii wszystkich biegłych lekarzy sądowych neurologa i ortopedy wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej adekwatnej do jego wykształcenia i kwalifikacji. Pewne ograniczenia w zatrudnieniu nie oznaczają, że jest niezdolna do pracy jak i jej własne przekonanie o takiej niezdolności. Wynika to w sposób jednoznaczny z opinii biegłych sądowych o specjalizacji lekarskiej, odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u odwołującej się.

Natomiast okoliczność ewentualnego zabiegu neurochirurgicznego w przyszłości a więc w okresie po wydaniu zaskarżonej decyzji nie może być przedmiotem rozpoznania przez Sąd w niniejszym procesie lecz wymaga ewentualnego sprawdzenia w drodze orzecznictwa lekarskiego przed ZUS-em kwestii pogorszenia się stanu zdrowia odwołującej jeżeli złoży stosowny wniosek w organie rentowym i jeżeli podda się zabiegowi.

Mając zatem na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie M. J..

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni z pouczeniem o środkach odwoławczych..